

* * *

ჩემო კარგო ქვეყანავ, რაზედ მოგიწყენია!..
აწმყო თუ არა გვწყალობს, მომავალი ჩვენია,
თუმცა ძველნი დაგშორდნენ, ახალნი ხომ შენია...

მათ ახალთ აღგიდგინონ შენ დიდიების დღენია,
ჩემო თვალის სინათლევ, რაზედ მოგიწყენია?
წვრილ დშვილნი წამოგესწრნენ ნაზარდნი, გულმტკიცები,
მათის ზრუნვის საგანი შენ ხარ და შენ იქნები,
მათის ღვაწლით შეგექმნეს სახე ბედით მთენია,
ჩემო თვალის სინათლევ, რაზედ მოგიწყენია?

მათი გული შენისა ტრფობის ფართო ბუდეა,
მათი გულთა ფიცარი შენი მტკიცე ზღუდეა...
ვერ წაბილწავს მათს გრძნობას სიმუხთლევ, სიმრუდეა!
მათ თვის მკერდით შეჰმუსრონ მტერთა
სიმაგრენია,

ჩემო კარგო ქვეყანავ, მაშ, რად მოგიწყენია?
15სექტემბერი,
1872წ.